శ్యామల బుగ్గలు కందివున్నాయి. ఆ కందిన బుగ్గలమీదుగా కన్నీళ్లు జారుతూ వున్నయ్.

ఊరికే యేడుస్తుందేగాని యేమీ చెప్పదు. బడికి పోతూన్నప్పుడు పెట్టుకున్న కాటుక తడిసి మొఖాన్నంత వికృతంగా చేసింది. యేడుస్తూ కళ్లను వూరికే చేతుల్తో రుద్దడంలో మరీ యెర్రబడ్డాయి కళ్లు.

యేడుస్తు యేడుస్తు తల్లిముఖం చూసి యేమో చెప్పబోయి మళ్లీ ఆగిపోతుంది. వేళ్లతో పరికిణీని మెలివేస్తుంది మధ్య మధ్య.

రేగిన శ్యామల జుత్తును సవరిస్తూ తల్లి అడిగింది. "యెందుకమ్మా యేడుస్తున్నావు? బళ్లో పంతు లేమన్నా కొట్టాడా?"

కాదన్నట్టు తల ఆడించింది శ్యామల. "మరి యింత తొందరగా వచ్చా వెందుకు యేడుస్తూ? బళ్లో పిల్ల లెవరూ తిట్టలేదు గదా!" యేం జరిగిందో చెప్పకుండా శ్యామల యేడవడం ఆమె కర్థం గాలేదు. యేదో జరిగి వుండాలి—చెప్పడానికి యెందు కంత జంకు?

శ్యామలను మేష్టర్లు యెందుకు తిడతారు? శ్యామల తెలివితేటలు గల బిడ్డ అని వాళ్లందరికీ ప్రేమేగా! పాఠాలవిషయంలో శ్రద్ధచూపక పోతేగదా వా ళ్లేమైనా అనడానికి? శ్యామల చదువుసంధ్యల్లో యింతవరకు లోటులేదు మరి.

కాకపోతే సహాధ్యాయు లెవరితో దెబ్బలాట జరిగిందా? దానికైనా ఆస్కారం లేదు. శ్యామల అల్లరితనంగా తిరగదు. యెక్కువగా యెవరితోనూ నేస్తం చేయదు. అలాంటప్పుడు మరి జరిగిన దేదో యెందుకు దాస్తోంది?

గడియారం రంగుమని అరగంట కొట్టింది. ఐదున్నర. బాబు వస్తుండాలి బడినుంచి. వాడొస్తేగాని యేం జరిగిందో తేలదు.

"చెప్పమ్మా యేం జరిగిందో; నా బంగారు తల్లిగదూ? ని న్నెవ రేమన్నారో చెప్పు. వాళ్లి సంగతి కనుక్కుందాం."

శ్యామల యేడ్చి యేడ్చి అలిసిపోయినా మూగనోము మాత్రం వదల్లేదు. యింకా కుంయ్ కుంయ్ లాడుతూనే వుంది. అంత మెత్తటి అమ్మాయికి యింత మొండితనం యేమిటి!

"పానీ, నవ్వు దాచినా బాబు వస్తే చెప్పడూ?" వేటకాడు వస్తున్నాడని తెలుసుకుని భయపడే జంతువులా శ్యామల గజగజ లాడుతూ తల్లివొడిలో తలదాచుకుంది. యి దేమిటి? యెందు కంత భయం?

"యేం తల్లీ!" ఆమె శ్యామలవీపు నిమిరింది. చెప్పుల సవ్వడి వినిపించింది. "అదుగో అన్నయ్య వస్తున్నాడులే!" శ్యామల తలెత్తి చూస్తునే బాబు దొంగలాగా అడుగు పెడ్తున్నాడు. వీళ్లిద్దర్నీ చూస్తునే వాడి ముఖకవళిక మారింది. కాళ్లు వణికిపోతున్న ట్టున్నాయి. వెనక్కు తిరిగి వెళ్లబోతుంటే తల్లి పిల్చింది. "బాబూ! యిటురా!"

బాబువాలకం వింతగా వుందేం? క్షణంలో అంతగా మారిపోయాడు! అంతగా యెందుకు భయపడ్తున్నాడో విచిత్రంగా తోచింది ఆమెకు.

"ఆడుకోడానికి పోవా.. లమ్మా!" బాబు తడబడుతున్నాడు. "వెళ్దువుగానీలే, ముందు యిటు రా!" యెదురు చెప్పలేక వచ్చి యెదురుగా నిల్చున్నాడు.

"యెందు కలా జడుస్తావు? యిక్కడ కూర్చో!" అట్లాగే చేశాడు. శ్యామల, బాబు, వొకరొ్నకరు భయంతో చూచుకున్నారు. క్రోధం సూచనలుకూడా లేకపోలేదు ఆ చూపుల్లో—

"యెందుకని శ్యామల బడినుంచి యేడుస్తూ వచ్చింది?" బాబు జవాబు చెప్పకుండా యిద్దరికేసి గుటకలు మింగుతూ చూస్తున్నాడు. యేమి చెప్తాడో అన్నయ్య, అన్న అనుమానం శ్యామలలో అగుపిస్తోంది.

"చెప్ప వేంరా!" తల్లి గద్దించింది.

"నా కేం తెలీదమ్మా! నేనేం... చేయలేదమ్మా!" పట్టుబడ్డ దొంగలాగా బెదరు చూపులు చూస్తున్నాడు.

యేమీ అనకముందే యెందు కలా గాభరా పడుతున్నాడు? యేం జరిగిందో చెప్పమంటే నే నేం చేయలే దంటాడేం? ఐతే బాబు కేదో

కథానిక:

వంశోద్ధారకుడు

శ్రీ పి. శ్రీనివాసరావు

సంబంధం వుండాలి, అనుకుంది తల్లి. అందుకే గ మాలు యిద్దరూ వొకరినొకరు అంత భయంగా చూస్తున్నారు! అసలు సంగతి పీడివద్దనుంచి మంచిగా లాగాలి.

"శ్యామల నేమన్నావ్? చెప్పు!"

"నే నేమనలే దమ్మా!"

"యేమీ చేయందే యెందుకలా గడ గడ లాడి పోతున్నావ్? అబద్ధ మాడావా నీకు యీ పూట డొక్క మాడిందే! యిక మీ నాన్నగారు వచ్చారంటే.. !"

బాబు లేచి పోబోతూంటే ఆమె గట్టిగా పట్టుకుని కూచోబెట్టింది. బాబు నేరస్థుడనే నమ్మకం దీంతో స్థిరమైంది. అంతేగాదు, బాబు నేరం రుజువుచేసే సాక్ష్యంకూడా దొరికింది. అదేమిటీ అంటే లాగి కూర్చో బెట్టడంలో జారిపడ్డ రంగు పెన్సిల్! అది శ్యామలకు దాని మామయ్య మొన్ననే యిచ్చిపోయాడు!

"శ్యామల పెన్సలు నీదగ్గర కెలా వచ్చింది బాబూ?" ఆ ప్రశ్నతో బాబుముఖం బిక్కవోయింది. యిక తప్పించుకోవడం సాధ్యం కాదు.

"శ్యామలదగ్గర్నుంచి.... నేను ...వుహుం శ్యామల యిచ్చింది!"

"అబద్ధాలుకూడానా పైగా! యేం శ్యామలా? నువ్వు వీడికి పెన్సి లిచ్చావా నిజంగా?"

శ్యామల కేం చెప్పాలో తోచలేదు. నిజం చెబితే అన్నయ్య తనని బ్రతకనిస్తాడూ? ఐతే అబద్ధం చెప్పడం తప్పుగదూ మరి? యేమైనా నిజం చెప్పా లనుకుంది.

"అన్నయ్య ... నన్ను కొట్టి లాక్కున్నాడే!"

"మరి ఆ సంగతి యింతవరకూ చెప్పలేదేం!"

"యింట్లో చెబితే చంపేస్తానన్నాడమ్మా! యివ్వ నన్నా తిట్టి గుంజుకున్నాడు!"

బాబు కళ్లు మిటకరించాడు. యిక తప్పించుకునే మార్గాలన్నీ బంద్! "యెన్నాళ్లకూ యీ పెడబుద్ధులు మానవ్ గదా! చదువు అట్లాగే వెలగబెడ్తున్నావు. బుద్ధికలిగి వుంటావుగదా అనుకుంటే అదీ సున్న! మా కప్రతిష్ఠ తేవడానికి పుట్టిన ట్టున్నావురా తండ్రీ!"

బాబు మెల్లగా కూనిరాగాలు ఆలాపిస్తున్నాడు.

"నీముఖానికి యేడుపుకూడా దేనికీ! శ్యామల నెప్పుడూ పీడించుకు తింటున్నావు గదా! అది తెలివిగలదనీ, అందరికీ యిష్టురాలనీ, నీ కెందు కంత అసూయ! మీనాన్న రానీ వుండు!"

యిక అంతకంటె తిట్టడం ఆమె కిష్టం లేదు. వాణ్ణి మందలించడ మంటేనే అవిడకు యేవగింపు! బాబు బాగుపడ్తా డనే ఆశ లేనాడో అడుగంటాయి!

"మీ నాన్న వచ్చేవరకు కదిలేవుసుమా!" అని చెప్పి శ్యామలను తీసుకుని వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది. బాబు యిక దెబ్బ లెలాగూ తప్పవని మొండికేసి కూచున్నాడు.

*　*　*

రాజభూషణం యింటి కొస్తూనే బాబు చేసిన ఘనకార్యంవార్త విన్నాడు. విన్నవాడెల్లా వుగ్రుడై పోయాడు.

అసలే రాజభూషణం ముక్కోపి — దానికితోడు 'ఆరోగ్యం బాగా వున్నది' అనుకోడానికి వొక్కరోజు కూడా వుండదు. అతని కోపానికి కారణం ఆ అనారోగ్యమే! ఆకోపం కొంగు పట్టుకుని తిరుగుతుంటాయి-చిరాకు, ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ వోర్పు లేక పోవడం, అశాంతి, మెదలైన వన్నీను—అంతలోనే చిర్రుబుర్రు లాడ్డం, అంతలోనే నవ్వుతూ ఛలోక్తులు విసరడం, జరుగుతూంటాయి.

ఆఫీసులో ముఖ్యమైన ఫైల్సన్నీ రాజభూషణమే చూడాలి. తెలివితేటలు కలిగివున్నందువలన కలిగే లాభం-గాడిద చాకిరీ, తెమలని కసీ. ఆ తెలివితేటలు లేకుండినా బావుణ్ణు, అనుకునేవాడు తనరక్తం వొడ్చి పనిచేస్తున్నా ప్రమోషన్ లేదు. యితనిద్వారా బల్లకింద వ్యవహారాలు జరగవని అరవఆఫీసరుకి మంట!

పోనీ ఆఫీసు వదిలాక యింట్లో ఐనా విశ్రాంతి సున్న! యెప్పటూ యేదో గొడవ—వెసవసంసారం, సంతానమున్నూ! తనకి ఆఫీసెంత నరకమో యిల్లూ అంతే—యింటి యిల్లాలయినా ఆ బాధ్యత గుర్తించదు.

ఆ దినం ఆఫీసునుంచి విసుగ్గా రావటం, వస్తూనే యింట్లో రభస వినడం, అతని ఆగ్రహాన్ని రెచ్చగొట్టాయి. ఆ కోపాన్నంతా బాబు మీద వెళ్ళగక్కాడు. వొళ్లు తెలియకుండా వాణ్ణి చావబాదాడు. యేమిటిరా, యెందుకీ పని చేశావ్? అని అడగనేలేదు. తల్లి అడ్డం రాకుంటే ఆ దినం బాబు యెముకలు సున్నమయేవి! శ్యామల అదిరిపోయి వంటిట్లోంచి తల యివతలకు మాపలేదు! కొట్టడంతో ఆయనకోపం చల్లారలేదు. యిక తిట్టడం ప్రారంభించాడు.

"వీ డిలా పాడయి పోవలసిందే! బాగుపడే యోగం లేకనే యిలాంటి గుణాలు అబ్బుతున్నాయి..."

"వొక్కగా నొక్క కొడుకు అని మురిసి పోయినందుకు బాగానే తయారవుతున్నాడు! వంశోద్ధారకుడు! రేపు పెద్దవాడయాక అందరూ తలిదండ్రుల్ని తిడతారు యెలా పెంచారో అని! మంచి కీర్తే మనకు!......"

"యెప్పుడూ యేదో వొక తుంటరిపని చెయ్యని రోజు లేదుగదా! చదువు చూడబోతే అలా అఘోరిస్తున్నాడు! బుద్ధి యిలా తగలబడింది— సహవాసం వొట్టి కోతిమూకతో..."

"ఆ సీతారాం, గోపీగాళ్ళతో తిరగొద్దురా అని నెత్తిన నోరు పెట్టుకుని కొట్టుకున్నా వింటాడా? అంత దరిద్రపు వెధవ లుండ రెవరు యెక్కడా! దొంగతనాలు, చాటుగా బీడీలు కాల్చడం గాంటివికూడా వాళ్ళదగ్గర నేర్చుకుంటున్నాడేమో! పోనీ, యెప్పుడో తీసుకెళ్లి జైలు కేస్తారు. మనకు దాంతో..."

"ఛీఛీ! పిల్లలు గాదు పిడుగులు!"

*　*　*

యేడ్చి యేడ్చి అలిసిపోయిన శ్యామల, పగలంతా చాకిరిచేసిన రాజభూషణం, శ్యామల తల్లి—అందరూ వొళ్లుమరచి నిద్రపోతున్నారు. బాబు తిన్న దెబ్బలకు మూలుగుతూ అటూయిటూ దొర్లుతున్నాడు.

సినిమా రెండో ఆట అయిపోయిందేమో వీథిలో లైట్లు లేని జట్కాబళ్ళు మునిసిపాలిటీ వారి పుణ్యాన గతుకులు పడ్డ రోడ్డుమీద టకటక లాడ్తున్నయ్. రాత్రిపూట వుండే నిశ్శబ్దం మూలాన ఆ చప్పుడు మరీ కఠోరంగా వుంది.

కొన్ని నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ నిశ్శబ్దంలో మునిగింది రాత్రి. బాబు మూలుగుతూ పలవరిస్తున్నాడు! "అబ్బా! నన్నెందుకు బాధపెడ్తారు? నాకీ చదువొద్దు!" అంటూ—అమాంతంగా "అబ్బా! కొట్టకు నాన్నా!" అంటూ వులిక్కిపడి లేచాడు.

గడియారం చూశాడు. వొంటిగంట దాటింది. బాబుకళ్లు గదినంతా కలయజూశాయి. అమ్మా, నాన్న, శ్యామల మీదకు వెళ్లేప్పటికి ఆ చూపులలో అసూయ, క్రోధం తాండవించినై— అందరూ తనకు శత్రువులే!

ఆలోచనలో పడ్డాడు—చిన్న బుర్రలో అపాయకరమైన ఆలోచన లవి!

• తన నెందుకు యింట్లోవాళ్ళందరూ, బంధువులూ, అంత చులకనగా చూస్తారు? శ్యామల అంటే మళ్ళీ అందరికీ యెంతో యిష్టం! తనను హింసించాలేం? శ్యామలను ఆదరించాలేం? ఆడపిల్లమీద అంత యిది దేనికి?

శ్యామలమూలంగానే తనకు యీ చిక్కులన్నీ! శ్యామల లేకపోతే తనను బంగారంలా చూచుకొనేవా రేమో! అది లేకుండా పోయినట్లయితే బాగుండేది.

తను చదువులో మొద్దని వీళ్లందరి వుద్దేశం. యేవిధంగా "మొద్దు" అనే విషయం బాబుకి అర్థంగాలేదు. పోనీ చదువులో తెలివితేటలు లేవే అనుకో! అది తన తప్పు యెలా అవుతుంది? "నువ్వింకా కుర్రవాడివి గానే వున్నావ్! పెద్దవాడివి గాలేదేం!" అని మందలించిన ట్టుంది.

తన స్నేహితులు చెడ్డవాళ్లయితే నాన్న స్నేహితులుమాత్రం మంచివాళ్ళా? అప్పుడప్పుడు వచ్చే చప్పిడిముక్కు గోపాలరావు అమ్మవేపు దొంగచూపులు చూడ్డం యెన్నోసార్లు కనిపెట్టాడు. వాళ్ళందరూ బీడీలుకూడా తాగుతారు!

దెబ్బలుగాని, చీవాట్లుగాని లేనిరోజు పండుగే! యిట్లాగే యెల్లకాలం పీడిస్తారు గామాలు! మోహన్ వాళ్ళ అమ్మ, నాన్న యెంతో బాగా చూస్తారు. సినిమాలకు తీసుకెళ్తారు. మంచి బట్టలు కుట్టిస్తారు. వాడి జేబులో యెప్పుడూ డబ్బులు గలగలలాడ్తుంటాయి. నాన్న యెప్పుడన్నా సంతోషంగా ఒక్క అణా యిచ్చాడూ?

బాబు బుర్రలో తళుక్కుమని మెరిసింది ఒక వుపాయం. అపాయం లేంది గాదు! మళ్లీ ఒక్కసారి పడుకున్న వాళ్ళని చూశాడు. అందరూ మంచి నిద్రలో వున్నారు. వికసించిన ముఖంతో వెళ్ళి నాన్న జేబులోనివి యేవో తన జేబులోనికి మార్చాడు. చిన్నసంచీ తీసుకుని తన బట్టలు కొన్ని దాన్లో వేసుకున్నాడు.

తలుపులు తెరుస్తుంటే కీచుమన్నయ్. వులిక్కిపడి తిరిగి చూశాడు పడుకున్నవాళ్ళని- యెవరూ మెదల్లేదు.

ఒకటి రెండు వీథికుక్కలు మొరుగుతున్నాయి. చీకటి తెరలు తొలగకుండానే వున్నాయి.

తాజ్ మహల్ బీడీలు

వెనకటి పేరు ప్రఖ్యాతులు కలిగినవి

No 1, Strong Jadi Beedi

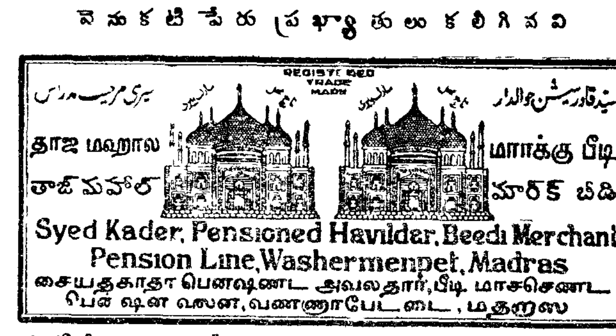

ఇంకను సాటిలేనివి గాను శ్రేష్ఠమైనవిగాను వున్నవి. పనికిమాలిన నకలు బీడీలకు మోసపోవద్దు. వివరములకు: మాన్యుఫాక్చరర్లు:

మెసర్సు సయ్యద్ ఖాదర్,

వాషర్‌మన్‌పేట, : : మద్రాసు 21.